

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΩ: ΠΡΟΣΦΙΔΕΙ ΜΟΙ Σ''

Άδύνατον, άδύνατον

Νὰ κάμω ἀκροστιχίδα

Γιὰ τέτοιο πλάσμα οὐράνιο,

Π' ὅμοιο ποτὲ δὲν εἰδα.

Δύναται, πές μου, δύναται

Μιὰ τέτοια ωμορφία

Νὰ ζωγραφίσῃ ἡ ἀτεχνη

Φτωχή μου φαντασία;

Άγοιξι; θεία, δροσόπλαστη,

Ανθοκυμένη χτίσι,

Ω, πές μου, ποιὸς ἡμπόρεσε

Ποτὲ νὰ ζωγραφίσῃ;

Μὴ ὁ πλάστης δὲν ἐγάρισε

Σ' αὐτὴ τὴν ἄνοιξι του,

Τι μήπως μ' ἔνα θέλεμα της

Δὲν σέβει τὴν ὄργη του;

Αν μὲ τ' ὁραῖο τὸ στόμα της

Παράκλησι ἐκφωνοῦσε,

Ολη τὴν πλάσι ὁ Ἀπλαστος

Εὔθυς θὰ συγχωροῦσε —

Νέους κέδρους ἃ τὰ οὐράνια της

Τὰ μάτια ξαγγαντεύεις.

Νεκρόνεις μ' ἔνα θέλεμα της,

Καὶ μ' ἄλλο ζωντανεύεις!

Τὸ πέρσωπο, τ' ἀνάστημα,

Ο κόρφος, τὰ μαλλιά της,

Τὰ δλόλεικα τὰ χέρια της,

Τὸ βάθισμα, ἡ μιλιά της,

Πισσώς νὰ πῆς σὲ κάμουνε,

Τέλπλασε γιὰ δίκα Του

Ο πλάστης, καὶ τοῦ φύγανε

Κ' ἐπέσκυ ἐδὼ κάτου!

Α! τί θωρῷ! . . . μ' ἐπρόδωσες

Καρδὶα πονοπλασμένη —

Τῆς ἔλειπε τὸ ὄνομα,

Καὶ ἐπερεπε νὰ γένη.

I. Γ. T.

Μετ' ἄκρας εὐχοιστήσεως καταγωγοῖσιν, ἐν ταῖς στήλαις τοῦ ἡμετέρου περιστοῦ τὸ ἔπεις γλαυκούτατον καὶ γαλεότατον ἐπίγραμμα, διπέρο ὁ παρ' ἥμιν ποὺς κατηγορήσει Κ. Λ. I. Μαρτζώκης, γνωστὸς ἐν τε Ι-αλιά καὶ Ἐλλάδι, συνέταξεν ὑπὲρ τοῦ ἀρχαίου καὶ ἔποιον φίλου του, Κ. Ιευλίου Τυπάλδου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ φιλοπονησίσις ἀπεργαμίλλου μεταφράσεως τῆς Π' Η ευθείας ὡμένης Ι-τρουσαλήμ τοῦ Τάσσου. Πρεσβύτερος δὲ διατρέμεται καὶ ηὔτες τῆς παρούσης εὐκαιρίας ἐπως ἀπονείμωμεν δημοσίη τὰς ἀκατιφενεὶς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὴν ἐπιφανεῖτατον ποιητὴν ἐπὶ τῇ επιστολῇ, δ' ἡς ἐστάτως ἡμᾶς ἴτιμησεν, ἐναγωνίας προσδοκῶντες τὰ ἐργάτικα ἔργα, διὰ δὲ τὸ πρόδημον παλαιότατον τὸ θεράπευτη, διάδημα μετὰ δικαιίας ὑπερσφρανίας ναυγεῖσιν λαμπεῖσιν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὴν ἐν τῷ «Ζακ. Α. Β. Ζων.» δημοσίευσιν ἄλλων ἀσμάτων τῆς ὑπὲρ τοῦ Κ Τυπάλδου ἀναδρυματισμένης ἵταληκῆς ἐπιπειλας.

(Σημ. Ζ Δ.)

Invece del roman serto, o Torquato,
Che a compier l' opra del suo lungo sdegno
Ti tolse invito fato,
Altro più bello e altero
Già te ne appresta un peregrino ingegno.
Il valore, con cui l' alta tua rima
Ei converte nel puro, aureo linguaggio,
Che dal gran padre Omero
Provien, qual da suo fonte,
Della costui sovrana gloria un raggio
Tosto sia che t' imprima,
A guisa di divin suggello, in fronte. (*)

L. I. DR. MARZOCCHI.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Θηρευτὴς εἰμὶ τῷ διτε εὐστεγώτατος· Ορεύω
Τὰ εἰγενέστερα τῶν ὄντων, καὶ σκεπεύω θευματῶν·
Ἐγὼ πλεστοὺς ὑπηκόους, τῶν ἀποιῶν έχασκένω
Πεπχύθως, η γλυκερῶν.

Τὰ δύσπεπτα γράμματα μου ίκ τῶν ἄλλων ἀγιο-

ρίσης;

Ρίζων ἀπηρχαιωμένου ρήματος ἀποτελεῖς;
Ἐγὼ τάξιν δοσι μένουν ἐπως ἔχουσιν ἀφήσης,
Μόριον δὲ ἀποτελέσης πολυστηματων νοεῖς;
Αναγνῶστα, ἔσται νέος, τὸν ψυχήν σου ἐμπειδέω,
Ἐκεὶ μέσος θασιλεύω οὐδὲ τώρα μ' ἔνοσεῖς;

Κ Α. ΘΕΟΔΩΡΑΤΟΣ.

(*) Ο συντάξεις τὸ πειρημάτιον τοῦτο πέπειθε διαδίκτιος τῶν ἀναγνωστῶν αὐτὴ θελεῖ σμικρολογήσεις ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἃ τὰς νεωτέρας Ἑλληνικής, καθίτι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἀμφότεραι εἰσὶ γνήσιαι ἐπιφάσεις τοῦ ἀνὰ μέσον τοσούτων αἰώνων ἀναλογιῶν ἐτοι Ἑλληνικῶν πνεύματος.